

Erich Maria Remarque - Na západní frontě klid

Literatura

Zasláno od: Dakob

Datum zveřejnění: 17.1.2007

ERICH MARIA REMARQUE (1898 - 1970) NA ZÁPADNÍ FRONTĚ KLID (1928)

Remarque, E. M.: Na západní frontě klid, Státní nakladatelství krásné literatury a umění, Praha 1964, v SNKLU první vydání

Příběh se odehrává během první světové války, především na válečných bojištích západní fronty. Vypravěč líčí autentické obrazy z válečného prostředí, jedná se o velmi hrůzné zážitky. Vzpomínky jsou líčeny retrospektivně.

Hlavní postavy - Pavel Bäumer – Tento středoškolák představuje vypravěče celého příběhu. Válka ho změnila k nepoznání, což zjistil zejména ve chvíli, když dostal dovolenou a vrátil se do rodného města ke své rodině. S tou si nerozuměl, stejně tak jako s bývalými přáteli.

- Pavlovi spolužáci – Pavel narukoval dobrovolně se svými spolužáky ze střední školy. Byli jimi Albert Kropp, Müller, Stanislav Katczinsky (ten nepatřil mezi jeho spolužáky), Wolf, Kemmerich, Tjaden, Leer a Westhus (také nebyl jeho spolužákem). Ve válce se setkal také s desátníkem Himmelstosseem, který byl velmi krutý a bezohledný a liboval si v surových praktikách a v šikanování.

Pavel a jeho kamarádi byli studenty střední školy v Německu za první světové války. Jejich učitel (Kantorek) a nacionalistická propaganda je přivedli k rozhodnutí, že dobrovolně vstoupí do armády. Nejprve se museli zúčastnit desetitýdenního výcviku, který probíhal ve znamení šikanování.

Po tomto výcviku se stali členy mobilní roty – roty, která plnila nejrůznější úkoly – kopala zákopy, bojovala v předních liniích, zůstávala v táborech či hlídala obsazené vesnice. Hned v úvodní části příběhu zemřel jeden z Pavlových přátel. V tomto duchu se pak odvíjí celý zbytek knihy. Pavel a jeho přátelé velmi rychle vystřízlivěli a ztratili ideály, se kterými šli do války. Viděli hrůzostrašné scény – zmračené a umírající vojáky, v noci nemohli spát kvůli tomu, že někde opodál (oni sami nevěděli kde) umírali jiní vojáci.

Postupem času Pavel ztratil většinu svých kamarádů, zbyl mu jen poslední – Stanislav Katczinsky alias „Katza“. Bohužel i o toho přišel. Byl zasažen střepinou granátu do nohy. Tomuto zranění by však nebýval podlehl. Pavel se rozhodl ho zachránit, vzal si ho na ramena a s vypětím všech sil ho donesl na obvažště. Tam s hrůzou zjistil, že Katza byl během cesty zasažen jinou střepinou do hlavy a zranění podlehl. Pro Pavla to byla velmi těžká ztráta. Nakonec zemřel i on sám. Byl zastřelen v říjnu 1918 (nedlouho před podepsáním příměří). Vrchní velitelství se omezilo na zprávu, že: „Na

západní frontě byl klid.“